

Mezitím se Lucas ještě víc probral. Pořád měl otevřené oči a už jimi koulel mnohem míň než předtím. Spočinul pohledem na mě, což jsem považovala za dobré znamení. Opustila jsem určené místo, přišla jsem blíž a dotkla jsem se jeho tváře. „Ahoj, miláčku.“ Čekala jsem, že se mu v očích objeví jiskra poznání, ale byl jako omráčený a žádná jiskra se neobjevila. Pohnul rty, ale nic z nich nevyšlo, jen jsem si všimla, jak je má rozpraskané. „Dám ti trochu vody, ano?“

Přidržela jsem mu kelímek pod bradou, nahnula jsem ho a vložila jsem mu slámku mezi rty. „Napij se,“ naléhala jsem. „Je to jen voda.“ Nereagoval. Možná byl na pití moc slabý. Přitiskla jsem prst na konec slámky, přidržela jsem ho tam a druhým koncem jsem mu pak kápala trochu vody do nepatrně pootevřených rtů. Zaslechla jsem, jak se Eric a Lucasův táta nahoře hrabou z postelí. Za chvíli tu bude celá rodina a mě odsunou stranou. Z koutku Lucasových úst vytekl tenký pramínek vody a stekl mu po bradě, ale zbytek Lucas spolkl a jak mu voda postupovala hrdlem, zahýbal se mu ohryzek. „Ještě vodu?“ zeptala jsem se a znovu jsem zvedla kelímek.

Zahleděl se na něj a zopakoval po mně. „Vodu.“ Rozdělil slovo na dvě slabiky, jako by ho vyslovoval poprvé v životě.

Ponořila jsem jeden konec slámky zpátky do kelímku a druhý jsem mu vložila do úst. Tentokrát ji rty pevně obemknul a začal sát, jako by na tom záležel jeho život. Vtom se na schodech pokrytých běhounem ozvaly kroky bosých nohou. Jeho rodina scházela dolů. Sebrala jsem Lucasovi kelímek a položila jsem ho zpátky na stůl, kam ho původně umístila paní Walkerová. Nedokázala jsem si představit, že by se zlobila kvůli tomu, že jsem mu dala napít, ale u ní nikdo neví.

Když se rodina sešla v místnosti, uctivě jsem ustoupila dozadu, ale z Lucase jsem ani na okamžik nespustila oči. I jeho barva už byla lepší. Za těch pár minut, co jeho matka odešla nahoru, se trochu uklidnil. Jako by byl víc sám sebou.

Jako první se ve dveřích objevil pan Walker a přispěchal rovnou k Lucasovi. Naklonil se k němu a začal mluvit. Paní Walkerová a Eric se postavili na druhou stranu, takže jsem musela ještě o kus uhnout. „Lucasi,“ řekl pan Walker, „to jsem já, táta.“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval. „Jsme tu všichni. Já a máma a Eric.“ Zvedl hlavu a usmál se na mě. „I Emma je tady. Máme tě moc rádi.“ Odkášlal si. Řekla bych, že mu v krku narostl knedlík. „Ericu?“ řekl a podíval se přes postel. „Chceš něco říct svému bratrovi?“

Eric měl v očích vystrašený výraz a já jsem si najednou uvědomila, že se svému bratrovi neustále vyhýbal jen proto, že ho nechtěl ztratit. Nebyli si nijak zvlášť blízcí, ale vzhledem k tomu, že je dělilo tři a půl roku, spolu vycházeli dobře. Dokud byl Lucas zdravý, zastávali se jeden druhého, ať už ve škole nebo doma před rodiči. A v tomto domě to nebylo jen tak, to mi věřte. Kdykoliv pan a paní Walkerovi začali Ericovi vyčítat, proč se konečně nezačne učit a nedosáhne na vyznamenání jako jeho bratr, Lucas okamžitě vyskočil a začal ho bránit. Zdůraznil Ericovy silné stránky – třeba schopnost nakreslit detailní architektonický návrh, který vytvořil jen tak z legrace, nebo jeho umění cokoli spravit – myčku, zemědělské stroje, toustovač, auta. Pokud měla věc pohyblivé části, Eric vždycky zjistil, co se pokazilo. Bylo mu teprve čtrnáct a už spravil tři stará auta a se ziskem je prodal.

„Já mám výbornou paměť,“ prohlásil by Lucas, „ale Eric má mozek inženýra. Je v tom směru génius.“ Jeho rodiče to ale nechápali. V jejich očích byl Eric jen stínem svého bratra. Eric měl tu nevýhodu, že byl tichý, měl tmavé, rozčepýřené vlasy a nosil brýle, zatímco Lucas byl společenský, sportovec a navíc blondák. Lucas vyhrál genetickou loterii vnějších znaků a Eric zůstal v pozadí. Nebylo to fér, ale tak tomu bylo v mnoha rodinách.

Teď Eric přistoupil blíž a váhavě poplácal Lucase po rameni. „Ahoj, Lucasi,“ zašeptal. „To jsem já, Eric.“ Lucas doširoka otevřel oči a Erik se zakřenil. Otočil se ke svým rodičům. „Poznal mě.“